

N ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἑμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Tony. — Βασβολδὸς Κρεστόδσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Σαβιὲ δὲ-Μορτεπέν : Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παρ. Παρᾶ. — Χ. Χριστιανὸς Ἀνδέρσεν : ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ἈΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἡ ἐν Σμύρνῃ γενικὴ ἀντιπροσωπεία τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τοῖς κκ.

Λαουταριδὴ καὶ Γάξη

πρὸς οὓς, παρακαλοῦνται, ν' ἀποτείνωνται οἱ κκ. συνδρομῆται ἡμῶν, οἱ μὴ λαμβάνοντες τακτικῶς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα». Τοῖς ἰδίοις ἀνετέθη ἡ εἰσπραξὶς τῶν συνδρομῶν καὶ ἡ ἐγγραφή νέων συνδρομητῶν.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

(Συνέχεια)

ΣΤ'

Ἡ οὐγονότη

Ἐκεῖ, συγκεντροῦσα τὰς σκέψεις της, ἡ Κλοτίλδη περιέπεσεν εἰς βαθὺν καὶ ὀδυνηρὸν ρεμβασμόν. Ὁρφανὴ καὶ πλάνης ἐπὶ τῆς γῆς, ἡννόει τὴν φρίκην τῆς ἐγκαταλείψεως, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἐξετείθετο εἰς πάντας τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς. Πάντα αὐτῆς τὰ αἰσθήματα, πάντα τὰ πλεονεκτήματα, ἡ εὐφυΐα, ἡ υπερηφάνεια καὶ ἡ καλλονὴ της καθίσταντο δι' αὐτὴν ἀφορμαὶ παθημάτων καὶ ἐξευτελισμῶν. Ἐπόθει σχεδὸν τὴν τύχην τῶν ἀγνώστων δούλων, αἵτινες μόνον τῶν φυσικῶν αὐτῶν κακῶν ἔχουσι συνειδησιν. Ἐν τῷ βάθει τῶν σκέψεων αὐτῆς μόνον ἄβυσσον ἐβλεπε καὶ παρελθὸν αἵματηρόν· τὸ παρὸν ἦν ἀμφίβολον δι' αὐτὴν καὶ τὸ μέλλον ἀπαίσιον. Πρὸς στιγμὴν ἤρχετο ν' ἀπέθνησκεν· ἀλλ' ἐτρομάξεν ἀναλογισθεῖσα, ὅτι οὕτως ἀμφέβαλε περὶ τοῦ Θεοῦ.

Ἦνωσε τὰς χεῖρας· οἱ ἐκ τῶν δακρῶν κατάβρεκτοι ὀφθαλμοὶ της ἐστράφησαν

πρὸς τὸν οὐρανόν, ἡ δὲ μορφή της ἀπῆστραψεν ἐξ ὑπερτάτης πίστεως καὶ τὰ χεῖλη της ἐψιθύριζον εὐχὴν.

— Δὲν θὰ μὲ εὐσπλαγχνισθῇς, Θεέ μου; εἶπε κλαίουσα.

— Ὁ Θεὸς σέ ἤκουσε, Κλοτίλδη! ἀπήντησε φωνή, ἣν ἀκούσασα ἡ νεαρὰ κόρη ἐφρικίασεν. Ἐκεῖνος μὲ στέλλει εἰς σέ.

Ἦτο ὁ κόμης δὲ Μονσενύ. Κεκρυμμένος ὀπισθεν τοῦ φυλλώματος ἤκουσε τὴν εὐχὴν τῆς ὀρφανῆς.

— Ἐχε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, ἐξηκολούθησε, καὶ θὰ σέ καταστήσω τὴν εὐτυχεστέραν τῶν γυναικῶν.

— Εὐτυχὴ! ἐψιθύρισε ἡ Κλοτίλδη, ἀπαντῶσα μᾶλλον εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς σκέψιν ἢ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Μονσενύ· οὐδέποτε θὰ γείνω.

— Ἡ τύχη σου εἶναι εἰς τὰς χεῖρας σου, φίλη μου. Δύο ὁδοὶ ἀνοίγονται ἐνώπιόν σου· ἡ μὲν σκολιὰ καὶ ἀκανθώδης, ἡ δὲ γελοέσσα καὶ ἀνθηρά. Ποίαν ἐκλέγεις;

— Φεῦ! ἐκλαμπρότατε, ζητῶ μόνον ἀφηνῆς καταφύγιον, ἔνθα νὰ δύναμαι νὰ παρακαλῶ καὶ νὰ κλαίω ἐλευθέρως μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ μήτηρ μου θὰ μὲ καλέσῃ πλησίον της.

— Ἐλα δὲ! ὑπέλαβεν ὁ κόμης Δυρρηλιανός, δὲν εἶναι ὀρθὸν νῆξ καὶ ὥραία νὰ διανύσῃς τὸν βίον σου ἐν δακρύοις. Ὁ ἥλιος πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ διαλύσῃ τὰ μελανὰ νέφη. Ἄφες με νὰ σέ καθοδηγήσω, φίλη μου, καὶ ἀπὸ τῆς αὖριον, ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης ἔσως, θὰ παύσῃ ἡ ἀπομόνωσίς σου καὶ θὰ ἔχῃς ὑπηρέτας καὶ κόλακας. Δὲν θὰ ἐνθυμηθῇς πλέον τὴν δυστυχίαν σου ἀκούουσα τὸν ἥδυν ἤχον τῶν ἄδαμαντίνων περιδεραιῶν καὶ τῶν βαρυτίμων βραχιολίων. Θὰ λησμονήσῃς τοὺς νεκροὺς μειδῶσα πρὸς τοὺς ζῶντας· δὲν θὰ ἔχῃς καιρὸν νὰ κλαίῃς ἐν τῇ μέθῃ τῆς εὐδαιμονίας καὶ θὰ θαμβωθῇς ἐκ τῆς ἀνελπίστου εὐτυχίας σου. Οὐδὲν λησμονῆται ταχύτερον τῆς παρελθούσης κακοδαίμονίας· πίστευσόν μοι, δεσποίνις, ὅτι ἡ δυστυχὴς καὶ τεθλιμμένη ἄλλοτε Κλοτίλδη

θὰ ἐξαλειφθῇ ἐκ τῆς μνήμης σου ὡς ψευδὴς εἰκὼν καὶ θὰ πιστεύσῃς ὅτι ὑπῆρξε πάντοτε πλουσία καὶ ἰσχυρὰ κυρία.

— Δὲν γνωρίζω τὸ μυστικὸν τῶν προφησιῶν σου, κύριε κόμης, εἶπε ψυχρῶς ἡ νεαρὰ κόρη φρικίασασα ἐξ ἐνστίκτου, καὶ δὲν εἰξέυρω πῶς δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς ἐμέ.

— Ἡ προφητεία μου ἐν τούτοις θὰ πραγματοποιηθῇ ταχέως ἀνθελήσης, φίλη μου. Ἄν θέλῃς τὸν σεβασμόν καὶ τὴν λατρείαν τῶν ἀνθρώπων· ἀν μὴ φοβῆσαι τὴν ζηλοτυπίαν τῶν γυναικῶν· ἀν αἱ ἐορταὶ καὶ αἱ διασκεδάσεις σοὶ ἀρέσκωσι πλείονος τῶν χανδακίων τῶν ὀδῶν, ὕψωσε ὑπερηράνως τὸ θελκτικὸν μέτωπόν σου, διότι ταχέως θὰ ἦσαι ἡ βασιλὶς τῶν ἐορτῶν αὐτῶν καὶ οὐδεμία ἄλλη θὰ δυνηθῇ νὰ σοὶ διαφιλονεικίῃ τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν χάριν καὶ τὴν καλλονήν.

— Οἱ λόγοί σου εἶναι αἰνίγμα δι' ἐμέ καὶ ἐν τούτοις μὲ τρομάζουσι, διέκοψεν ἡ Κλοτίλδη φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ παρατηροῦσα ἀτενῶς τὸν κύριον δὲ Μονσενύ.

— Καθυσύχασον, τέκνον μου, εἶπεν ὁ κόμης μετ' ὑποκριτικῆς προάφης· σοὶ ἀφαιρῶ τὸν πένθιμον πέπλον σου καὶ σὲ ἀναγκάζω ν' ἀτενίσῃς τὸν μειδῶντα σοὶ ἀπαστράπτοντα ἥλιον. Εἶναι τοῦτο ἱκανὸν νὰ σέ τρομάξῃ;

Ἡ Κλοτίλδη ἔρριψε περὶ ἐαυτὴν ἀνήσυχα βλέμματα ἀκούσασα ἀσαφῶς τὰς φωνὰς τῶν ἐν τοῖς κήποις συνδαιτυμόνων.

— Ἐκ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας μου, ὑπέλαβεν, ἐκ τῆς κατεχούσης με ἀγνώστου ταραχῆς, κύριε κόμης, προαισθάνομαι ὅτι ἀόρατος κίνδυνος μὲ ἀπειλεῖ. Ἡ ψυχὴ τῆς μητρός μου μοὶ ὁμιλεῖ εἰς τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις καὶ νομίζω ὅτι τὴν ἀκούω εἰδοποιούσαν με νὰ προσέχω.

— Εἶσαι παιδίον, εἶπεν ὁ Μονσενύ ὑψῶν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους, καὶ ἀντὶ νὰ φοβῆσαι, εὐλόγησον τοῦναντίον τὴν καλὴν μοῖραν σου, ἥτις σὲ ὠδήγησεν εἰς τὸν πύργον τοῦτον.

— Ἡ καλὴ μοῖρά μου! ἀλλὰ δὲν θέλω